

Reina Crispijn

Zij maakt de
liefde
in hem los,
zij ontrafelt
het geheim

Dochter van de sterren

Reina Crispijn

Dochter van de sterren

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 341 7
ISBN e-book 978 94 0190 342 4
ISBN Grote Letter 978 94 0190 343 1
NUR 340

© 2014 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp: Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld: Shutterstock/solominvictor
Auteursfoto: Marcel Rob

www.zomerenkeuning.nl
www.reinacrispijn.nl

Alle rechten voorbehouden

PROLOOG

De politiemensen tegenover me keken me vriendelijk en welwillend aan, maar ik zag dat ze me niet geloofden.

‘Zo is ze niet,’ herhaalde ik met klem. ‘U moet onderzoek doen. Ik ken haar. Ik... ik was haar vriend.’

‘Kennelijk had mevrouw nog meer vrienden,’ merkte de jongste van de twee lacherig op.

Even voelde ik de neiging om de man in zijn gezicht te slaan, maar dan kon ik helemaal wel inpakken. Een belediging van een ambtenaar in functie werd zwaar opgenomen.

Natuurlijk kregen ze wel meer van dit soort zaken op hun bureau en bleek later dat iemand er inderdaad vandoor was gegaan met een minnaar of minnares, maar hoe moest ik nu duidelijk maken dat dat hier beslist niet het geval was?

Ik wist dat ik de schijn tegen had. Wie werd er eerder geloofd: een kunstenaar van half Nederlandse, half Italiaanse afkomst of een volbloed Nederlander van zogenaamd onbesproken gedrag? ‘Hij heeft me bedreigd,’ zei ik.

De oudste politiemans ging rechtop zitten en nam het gesprek over. ‘Bedreigd? Wanneer?’

‘Gisteravond.’

‘En hoe wist u dat het haar man was? U vertelde net dat u hem nog nooit ontmoet had?’

‘Ik wist dat hij het was. Zij heeft me op de dag dat ze verdween, verteld dat iemand ons had gezien en dat die vrouw – want het was iemand die het huis schoonhield – ons absoluut zou verraden. Hij zou mij zeker vermoorden.’

‘Ik kan me dat nauwelijks voorstellen. Meneer is een gerespecteerd lid van de gemeenschap in Landsend,’ merkte de agent op. Wanhoop overviel me. Het bleek onbegonnen werk om hen te overtuigen van de ernst van de situatie.

Ik stond op, groette en verliet het politiebureau.

Eén ding weet ik wel: ik ga weg en kom nooit meer terug in dit land van mist, regen en wind.

HOOFDSTUK 1

Alexander Hagoort keek naar de tengere figuur van Lunia Bentinck die in verwachting was en had diep respect voor haar. Ze moest toch maar al die maanden de last van een baby dragen. Lunia ving zijn blikken op en trok heel even haar wenkbrauwen omhoog.

Betrapt keek Alexander haar aan. ‘Hoelang moet je nog?’ vroeg hij toen toch wel een beetje verlegen.

‘Vijf weken, hoezo?’

‘Het lijkt me niet zo prettig om dat extra gewicht mee te moeten torsen.’

Lunia begon te lachen. ‘Torsen is overdreven, Alexander, zo erg is het niet. De eerste maanden voel je er bijna niets van. Het zijn alleen de laatste maanden die wat zwaarder zijn, maar ik heb het er graag voor over. Ik zal de koffie halen.’

‘Doe ik wel, blijf jij maar zitten.’ Oscar, haar echtgenoot, sprong op en liep weg.

‘Het liefst zou hij mij de hele dag op een stoel laten zitten, zo bang is hij dat er iets met de baby of mij gebeurt,’ merkte Lunia lachend op. Ze keek de man tegenover haar aan. Zo beroemd en toch zo bescheiden. Oscar en zij hadden hem ontmoet tijdens een nieuwjaarsreceptie van het gemeentebestuur van Landsend, waar hij zich wat achteraf had opgesteld. Eindelijk had ze haar kans schoon gezien. Ze had al haar moed bij elkaar verzameld, was op hem afgestapt en had zich voorgesteld.

‘Ik heet Lunia Bentinck en ik heb al uw boeken gelezen.’

Eerst had hij afhoudend gereageerd, maar toen ze verder aan de

praat raakten, was er een klik tussen hen ontstaan en vanaf dat moment dateerde hun vriendschap. Sindsdien kwam Alexander Hagoort regelmatig bij hen op bezoek, maar andersom kwam niet vaak voor. Het Huis op de Klippen, zoals Alexanders huis in de volksmond werd genoemd, was een groot en somber bouwwerk dat niet erg tot bezoek uitnodigde. Men zei dat het er spookte. Maar die praatjes had Lunia naar het rijk der fabelen verwezen en ook Alexander had er nooit iets over gezegd.

‘Mag ik een onbescheiden vraag stellen?’ vroeg Lunia.

‘Jij kunt niet eens onbescheiden zijn,’ merkte Alexander complimenteus op.

‘Waarom ben jij nooit getrouwd?’

Hij aarzelde even en antwoordde toen: ‘Een van de redenen is: ik heb van huis uit niet zo’n goed voorbeeld meegekregen. Het huwelijk van mijn ouders was op de schaal van tien een magere drie. Mijn vader...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb nooit iets van die man begrepen.’

‘Hoezo?’

Alexander keek peinzend voor zich uit en dacht na. Toen zei hij: ‘Mijn vader hield zogenaamd van mijn moeder, maar daar was in de omgang niet veel van te merken. Mijn moeder kwam uit Zweden. Ze was in de verte familie van mijn vader en trouwde met hem. Door haar huwelijk kwam ze hier terecht.’

‘Wie kwam door haar huwelijk hier terecht?’ vroeg Oscar die binnenkwam met een blad met koffiekopjes.

‘Zijn moeder,’ antwoordde Lunia. ‘Ze was een Zweedse.’

Oscar voorzag hen van koffie en ging zitten.

‘Alexander wilde juist iets over het huwelijk van zijn ouders vertellen,’ legde Lunia uit.

‘Mag ik ook meeluisteren?’ vroeg Oscar.

‘Ja, vanzelfsprekend,’ zei Alexander. ‘Maar het is geen leuk verhaal.’ Hij wachtte en leek te twifelen of hij verder zou gaan. Heel even zuchtte hij, maar hij begon toen toch te vertellen.

‘Mijn vader had een kleine rederij. Zijn vrachtschepen voeren voornamelijk op de Scandinavische landen. Hij ontmoette mijn

moeder, een verre achternicht van hem, hij werd halsoverkop verliefd op haar en samen gingen ze in Landsend wonen. Volgens mij heeft mijn moeder altijd heimwee naar Zweden gehouden.'

'Leeft ze nog?'

'Dat weet ik niet,' antwoordde Alexander. Zijn gezicht veranderde in een strak masker.

Het bleef stil. Lunia noch Oscar durfde te vragen wat er was gebeurd met de vrouw.

'En je vader?' vroeg Lunia toen aarzelend.

'Die is in de jaren tachtig overleden aan dementie, maar Sven en ik houden het op het syndroom van Korsakov. Hij heeft zich letterlijk dood gedronken. Mijn vader was een jaloers en onaardig mens, althans voor mijn moeder en mij. Ik weet nog hoe bang ik voor hem was. Sven, mijn broer die acht jaar jonger is dan ik, was zijn lieveling, zijn alles. Mijn vader vond mij te vrouwelijk en schold me vaak uit voor watje, mietje, nou ja, jullie kennen die aardige aanspreektitels wel. Ik was een dromerig kind dat graag op zolder speelde en verhalen verzong. Mijn moeder had erg te lijden onder zijn humeur. Als hij in zo'n ellendig agressieve bui was, schold hij haar verrot en kon ze geen goed meer doen. Een enkele keer ging hij zo ver dat hij haar sloeg. Toch waren zijn sarcastische opmerkingen en vernietigende commentaren nog slechter te verdragen. Ik weet dat ze van plan was om te vluchten, want dat had ze me verteld. Op een dag is ze zomaar verdwenen.'

Alexander slikte en schudde in onbegrip zijn hoofd.

'Ze liet ons achter bij die... man. Ik herinner me nog hoe hij vloekend en tierend van woede door het huis liep, met deuren sloeg en haar uitmaakte voor... hoer.'

'O Alexander,' fluisterde Lunia geschokt.

'Ja, ik zei toch dat het geen leuk verhaal zou worden? Mijn vader vertelde ons dat mijn moeder iemand had ontmoet en ervandoor was gegaan. Ik wist dat mam vaak langs het strand wandelde met een vriend, tenminste, als mijn vader van huis was op zakenreis,

maar ik wist niet dat er een liefdesrelatie tussen hen was ontstaan. Mijn vader is er op de een of andere manier achter gekomen. Waarschijnlijk heeft iemand gepraat. De situatie werd bijna onhoudbaar voor mijn moeder, maar wat ik toch nog steeds niet begrijp, is hoe ze ons in de steek heeft kunnen laten. Ik was tien, Sven was twee en ze was dol op ons. Hoe kon ze ons dan achterlaten bij zo'n man met losse handjes?' Hij haalde zijn schouders op, vol onbegrip. 'Zonder afscheid te nemen is ze met de noorderzon vertrokken. Ze had het noodzakelijkste meegenomen: haar paspoort, haar sieraden en wat kleren. Waarschijnlijk hield ze meer van die nieuwe vriend dan van ons of ze kon niet langer tegen de situatie op. Mijn vader liet alle muren die zij beschilderd had, behangen, sleepte al haar spullen naar de zolder en sloot die af. Ik ben er nooit meer op geweest, want ook ik was vreselijk kwaad. Ik had niemand meer die me kon beschermen tegen de woede-uitvallen van mijn vader. Pa raakte in een depressie en hij begon te drinken. "Ik mis haar zo," snikte hij als hij weer eens te veel ophad. "Waarom? Waarom?" Dan pakte hij de trouwfoto en kon er uren naar blijven turen. Hij leed echt onder haar afwezigheid en moet toch wel erg veel van haar gehouden hebben. Toen ik wat ouder was, vroeg ik waarom hij, als hij zo veel van haar had gehouden, haar dan niet wat vriendelijker en liefdevoller had behandeld. Dan was ze toch nooit weggegaan? "Ach," antwoordde hij, "je moeder heeft nooit van mij gehouden. Het was een kwestie van tijd dat ze zou vertrekken." Er kwamen natuurlijk vragen. Iedereen wilde weten waar mijn moeder was, maar wij wisten het antwoord niet, tot Sven en ik een halfjaar na haar vertrek een pakje kregen over de post. In dat van Sven zat een leren voetbal en in mijn pakketje zat een Parker pen met een in leer gebonden dagboek. Er zaten briefjes bij, waarschijnlijk geschreven door iemand anders, want het was beslist niet haar handschrift: *Voor mijn lieve Alexander* en *Voor mijn lieve Sven*. Dat waren de enige tekenen van leven die we ooit mochten ontvangen.'

'Waar kwamen die pakjes vandaan?' vroeg Lunia enigszins ver-

baasd. Ze vond het verhaal over het handschrift van Alexanders moeder wat vreemd. Waarom had die vrouw er niet zelf een briefje bij gedaan? Vond Alexander dat niet raar?

‘Uit Kopenhagen,’ antwoordde Alexander. ‘Dat was op te maken uit het poststempel. Mijn vader is direct naar Denemarken afge-reisd om haar te zoeken, maar natuurlijk zonder resultaat. Hij kende de stad niet eens. Dan kun je gaan wandelen tot je een ons weegt, maar je vindt daar niemand.’

‘Wat een schok moet dat zijn geweest voor jou en je broer,’ merkte Lunia medelijdend op.

‘Kun je begrijpen dat ik het nog steeds onvergeeflijk vind wat ze heeft gedaan?’ vroeg Alexander.

Lunia knikte. ‘En daarom ben jij nooit getrouwd,’ zei ze.

‘Daarom niet alleen. Ik ben nooit iemand tegengekomen met wie ik mijn leven zou willen delen.’

‘Ben je al met een nieuw boek begonnen?’ vroeg Oscar, die genoeg had van alle treurigheid.

‘Dat duurt nog wel een tijdje,’ antwoordde Alexander. ‘Voordat ik begin, moet ik wel al het naslagwerk achter de rug hebben en daar heb ik zo’n geweldige hekel aan. Dat komt omdat ik van nature erg lui ben. Was er maar iemand die alle informatie voor mij bij elkaar kon zoeken... Als die persoon ook nog eens de redactie van mijn werk voor zijn rekening nam... En zo heb ik nog wel wat klussen. Als chauffeur optreden en me naar lezingen rijden. Na afloop van zo’n gebeurtenis kun je me opvegen. Als ik dan ook nog moet terugrijden...’

‘Wat jij nodig hebt, is een manager die tegelijk voor jou de redactie van jouw werk op zich neemt. Waarom zet je geen advertentie?’ vroeg Lunia.

‘Dat is zoeken naar een naald in een hooiberg. Vind maar eens iemand die zich wil begraven in dit afgelegen oord om saai redactiewerk te doen. Daarvoor krijg je geen hond.’

‘Werken voor een beroemde schrijver? Ze staan in de rij,’ meende Lunia.

‘Maar dat wil ik juist niet. Ze moeten voor mij willen werken,

niet omdat ik beroemd ben, maar omdat ze redigeren leuk vinden en ze ook nog eens voor manager willen spelen. Hoe moet ik dat nu verder uitleggen...'

'Ik begrijp het al,' merkte Lunia lachend op. 'Je kunt niet tegen adoratie. Mochten we ooit iemand tegenkomen die jou niet op een voetstuk plaatst en heel goed kan redigeren...'

'... dan houd ik me warm aanbevolen,' maakte Alexander de zin af. 'Zorg je wel goed voor jezelf?' vroeg Lunia. 'Je lijkt wel magerder geworden.'

'Ik gun me vaak geen tijd om warm te eten. Voordat ik het weet, is het avond en heb ik geen zin meer om een warme maaltijd klaar te maken. Ik neem dan maar een paar boterhammen.'

'Dat noemen ze nu ongezond. Het meest ideale zou zijn als je iemand inhuurt die én de redactie van je manuscripten voor haar of zijn rekening neemt én tegelijk voor je kookt.'

'De beroemde naald in de hooiberg,' merkte Alexander op. 'Succes met het zoeken.'

'Wat ik niet zo goed begrijp,' zei Oscar, terwijl hij langzaam met zijn hoofd schudde, 'waarom je nog steeds in dat enorme huis van je ouders woont? Doe je dat vanwege de afgelegen ligging, zodat je niet gestoord kunt worden door opringerige bezoekers? Het lijkt me zo ongezellig wonen.'

'Misschien vinden jullie het vreemd, maar...' Alexander aarzelde. 'Stel nou dat mijn moeder nog in leven is... Dat kan toch? Ze was per slot van rekening veel jonger dan mijn vader. En stel dat ze spijt krijgt en ons alsnog wil zien... hiernaartoe komt en... Dan moet er toch iemand thuis zijn? Of vinden jullie dat een heel bizarre gedachte?'

Lunia voelde hoe tranen achter haar ogen brandden. Arme Alexander... Wat een treurigheid om op deze leeftijd nog zo'n hopeloos verlangen naar je moeder te hebben. Want hopeloos was het. Wat er met die vrouw was gebeurd, wist Lunia natuurlijk niet, maar ze was er wel van overtuigd dat Alexanders moeder nooit meer terug zou komen. Dan zou ze dat al veel eerder hebben gedaan.

Ook Oscar vond Alexanders idee totaal niet van enige realiteit getuigen, maar het leek hem beter die mening voor zich te houden. Als die man in een schijnwerkelijkheid wilde leven, was dat zijn eigen keus.

Oscar had eigenlijk niet veel op met Alexander. Dat slachtoffergedoe...

Lunia en Oscar keken Alexander na hoe hij in zijn auto stapte en wegreed.

‘Het lijkt me verschrikkelijk om zomaar door een van je ouders in de steek te worden gelaten,’ zei Lunia.

‘En jijzelf dan?’ vroeg Oscar. ‘Jouw ouders lieten jou toch ook achter om zogenaamd de wereld te verbeteren?’

‘Maar ik kwam terecht bij een stel schatten van grootouders, die ontzettend veel van me hielden en veel voor me betekenden. Dat is een heel verschil. Wat Alexander en zijn broer is overkomen, vind ik wreed. Zoiets doe je je kinderen niet aan, ook al ben je nog zo verliefd geworden op iemand anders. Ik word er zo verdrietig van.’

‘Lieve schat,’ Oscar legde met een beschermend gebaar zijn hand op haar buik, ‘één geruststelling: deze baby zal dat gelukkig nooit meemaken. En laten we nu maar ophouden over Alexander.’

‘Je mag hem niet zo erg, hè,’ merkte Lunia op. Ze keek Oscar daarbij nieuwsgierig aan.

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Oscar.

‘Ik ken je, omdat ik van je houd. Waarom mag je hem niet?’

‘Het is geen kwestie van niet mogen. Alleen verdenk ik hem ervan dat hij een beeld optrekt van zichzelf.’

‘Welk beeld?’

‘Het geheimzinnige beeld van de beroemde schrijver die zich teruggetrokken heeft in een uithoek van het land om zich helemaal te wijden aan zijn werk. Die geen lezingen houdt en interviews afzegt en daardoor juist aandacht trekt.’

‘Hè nee, Oscar, hoe kan je dat nu denken? Alexander is echt ver-

leggen en is juist helemaal geen aandachttrekker,' ging Lunia een beetje verontwaardigd tegen hem in. Oscar haalde onverschillig zijn schouders op. Hij wist zo langzamerhand wel hoe de mensheid in elkaar stak.

Pieter Jan Vermeer kwam de huiskamer binnen. 'Het zit er weer op voor vandaag,' zei hij voldaan. Hij liep naar zijn vrouw Christy en kustte haar. Plotseling viel zijn oog op een boek dat op de tafel lag. 'Sinds wanneer lees jij thrillers?' vroeg hij verbaasd. 'Vanmorgen belde Lunia Bentinck. Sinds de jaarwisseling hadden we geen contact gehad. We hebben even bijgepraat en we kregen het over boeken. Ik vertelde dat ik een schrijfster had ontdekt: Michelle Paver. Van het een kwam het ander en je gelooft het niet, maar weet je dat zij de thrillerschrijver Alexander Hagoort kent? Die woont bij hen in de buurt. Ze vertelde dat het zo'n aardige man was en dat hij veel bij hen thuis kwam. Vanmorgen heb ik meteen een boek van hem gehaald. Ik ben benieuwd.' Ze keek op haar horloge. 'Als we snel zijn, kunnen we nog net even koffiedrinken voordat ik Elisabeth uit school moet halen.'

Even later zaten ze naast elkaar op de bank.

'Geloof je in voorgevoelens?' vroeg Christy opeens wat aarzelend terwijl ze haar man afwachtend aankeek. Pieter Jan was niet zo van het zweverige.

'Voorgevoelens zijn meestal op feiten gebaseerd. Ze komen niet zomaar uit de lucht vallen, Chris. Waar gaat dit over?'

'Ik heb afgesproken met Hester in Utrecht bij Le Journal.'

'Toch gezellig? Wat is het probleem?'

'Ik heb het idee dat het niet goed zit tussen Hester en Michiel. Ik vond hem de laatste tijd erg veranderd, afstandelijker geworden.'

'Ach, die jongen zat natuurlijk in de stress vanwege zijn afstuderen. En jij bent dubbel gevoelig wat betreft Hester. Als oudere zus heb je haar altijd al willen beschermen tegen de boze wereld.'

Echt, Chris, ze redt het wel zonder jou, maak je maar geen zorgen. Het heeft even geduurd, maar Michiel is dan toch eindelijk klaar. Nu kunnen ze trouwen en jouw zusje hoeft niet meer alleen voor de inkomsten te zorgen. Michiel kan zo aan de slag, want Nederland zit te springen om goede technici. Ik zou zeggen: de toekomst ziet er florissant voor hen uit.'

Maar Christy had zo haar twijfels.

'Het werkelijke probleem van jou is dat je hem niet mag,' zei Pieter Jan.

'Nee, ik vertrouw hem niet en heb hem ook nooit vertrouwd. Nu is Hester zo'n slimme meid en dat uitgerekend zij op die aanstellerige kerel met zijn oubollige taalgebruik verliefd is geworden,' merkte Christy op. 'Al die jaren heeft hij niets gedaan en opeens besluit hij dan toch om zijn studie af te maken, maar Hester moet hem daar wel bij helpen. En dat doet ze ook nog. Ongelooflijk.'

Pieter Jan glimlachte. Zijn vrouw kon soms zo heerlijk fel en ongenueanceerd uit de hoek komen.

De terrassen op de Neude in het centrum van Utrecht waren vol mensen die genoten van de eerste warme stralen van de lentezon. De lichtgroene bladerwaas van de bomen, de gedempte muziek vanuit de cafés en de vrolijke kleding van de bezoekers zorgden voor een feestelijke sfeer.

'Ik bestel straks, want ik wacht op iemand,' zei Christy tegen de ober die langskwam.

Niet lang daarna kwam Hester Taminio met twee grote, volle plastic tassen de hoek van het plein om. Ze was lang, mager, beslist niet knap met haar smalle gezicht, maar dat wel aantrekkelijk was door de opgewektheid die ervan afstraalde. Haar korte, blonde haar lag verward om haar hoofd en haar grote, donkerblauwe ogen glansden van plezier. Als je Hester zou vergelijken met dingen uit de natuur, dan bezat ze de vrolijkheid van een narcis en de taaheid van een wilg. Met lenige stappen bewoog ze zich tussen de tafeltjes door.

‘Hoi Chris,’ begroette ze haar zuster en ze kuste haar op de wang. Toen plofte ze neer in een stoel en ze zette de tassen naast zich. ‘Goh, wat heb ik het druk. Ik ren van hot naar haar om morgen alles voor elkaar te krijgen,’ zei ze toen.

‘Jij hoeft toch niet de receptie in het academiegebouw te verzorgen?’ vroeg Christy verbaasd.

‘Nee, natuurlijk niet, maar na de receptie hebben we toch nog dat etentje bij ons thuis? Je hebt er toch wel rekening mee gehouden?’

Christy knikte. ‘Maak je maar niet druk, ik heb een oppas geregeld.’

‘Heb je al besteld?’ vroeg Hester. Vrolijk wenkte ze een ober, en ze bestelden iets te drinken.

‘Ik ben toch zo blij dat Michiel ten slotte zijn studie heeft afgerond,’ zei Hester. ‘Nu raakt hij gelukkig van die stress af, want dat werd op het laatst zo’n vervelende situatie. Hij was niet meer te genieten. Als ik hem aanhaalde, werd hij al nukkig en weerde me af. Ik werd er af en toe gedeprimeerd van. We kunnen nu tenminste plannen maken voor de toekomst en aan trouwen denken.’

‘Ik wil je niet ongerust maken, maar weet je zeker dat Michiels houding komt door de stress van het afstuderen?’ vroeg Christy.

‘Waar anders van?’ Hester keek haar zusje verbaasd aan.

De ober kwam met de bestelling en even bleef het stil.

‘Chris, weet je soms meer dan ik weet?’ vroeg Hester toen de ober verdwenen was. Ze keek haar zuster onderzoekend aan.

‘Nee, maar ik vond Michiel de laatste tijd zo gereserveerd, ook naar ons toe. Dat begreep ik niet goed, maar als jij zegt dat het door de stress van het afstuderen komt, dan neem ik dat onmiddellijk aan. Ik vind het overigens wel tijd worden. Hoelang heb je niet alles voor hem betaald?’

‘Ach, want geeft dat nou. Als je van iemand houdt, dan doe je dat toch.’

Christy gaf geen commentaar. Ze had haar zusje voor gek verklaard toen ze hoorde van de betalingen. ‘Dat is vragen om

moeilijkheden, Hes,' had ze gewaarschuwd. 'Als iemand van jou afhankelijk wordt, is hij je daar meestal niet dankbaar voor, integendeel. Ken je het Chinese spreekwoord: waarom doet die man zo vijandig, ik heb hem toch nooit geholpen?'

Hester was echter haar eigen gang gegaan en geloofde onvoorwaardelijk in Michiel van Wessum.

Christy had zich bij de situatie neergelegd en hoopte nu maar dat alles goed zou komen. Misschien had ze zich wel vergist in haar aanstaande zwager. Onwillekeurig huiverde ze even.

Na een halfuur stond haar zuster op. 'Ik moet gaan. 'k Zie jullie morgen. Betaal jij? De volgende keer is voor mij.' Hester boog zich voorover en kustte Christy op haar wangen. 'Geloof me, Chris, alles komt goed,' zei ze snel. Ze richtte zich op, greep haar tassen en vertrok.

'Gezellig is anders,' mompelde Christy.

Het dinertje was achter de rug. Vermoeid keek Hester naar het aanrecht dat vol stond met smerig serviesgoed en bestek. Even stond ze in dubio: zou ze nu die troep wegwerken of morgenochtend vroeg? Nee, nu maar. Als Michiel nu eens meehielp... Ze riep hem, maar er kwam geen antwoord. Zeker op de wc, dacht Hester en ze begon alvast een sopje klaar te maken. Als ze gingen verhuizen, moesten ze eerst maar eens een vaatwasser kopen. Hester haatte afwassen, een bezigheid die voornamelijk op haar neerkwam.

Voetstappen klonken in de gang en kwamen naar de keuken. Even later stond de wat slungelige figuur van Michiel in de deuropening. Hij had zijn jas aan.

'Waar ga jij naartoe?' vroeg Hester verbaasd. 'Een blokje om? Wacht even, dan ga ik met je mee.'

De man maakte een afwerend gebaar. 'Nee, ik ga geen blokje om en ik moet je wat vertellen. Ga even zitten.' Michiel schoof een keukenstoel naar haar toe, maar Hester schudde haar hoofd.

'Zeg het maar,' zei ze en ze keek naar zijn gezicht. Er was iets ernstigs aan de hand, begreep ze.

‘Ik weet dat wat ik nu zeg, hard aankomt en ik vind het zelf ook vreselijk moeilijk om te vertellen, maar...’ hij schokschouderde en zuchtte diep, ‘... ik ga bij je weg. Ik eh... ik heb iemand anders ontmoet.’ Hij slikte even alsof hij moed bij elkaar moest rapen, maar ging toen toch verder: ‘Straks ga ik naar haar toe. Je hebt zelf gezegd dat we elkaar altijd de waarheid moesten zeggen, ook al was het vlak voor het huwelijk. Dat doe ik dus.’ Er lag een bijna aanvallende toon in zijn stem, alsof Hester deze beëindiging van de relatie zelf uitgelokt had.

Hester hield zich vast aan de rand van het aanrecht, want de grond leek plotseling onder haar voeten te golven. Dit was niet waar. Ze sloot haar ogen en voelde hoe haar hart in haar keel met zware slagen begon te bonzen.

‘Dat meen je niet,’ fluisterde ze hoofdschuddend. ‘Na al die jaren...’

‘Het spijt me echt, maar het is over, Hester. Mijn hart behoort iemand anders.’

Wat klonk die laatste zin ontzettend weëig en ouderwets, dacht ze in een flits.

‘Hoelang is dat gedoe met die ander al aan de gang?’ vroeg ze na een korte stilte.

‘Een tijdje.’

‘Wat is een tijdje?’

Hij haalde diep adem en antwoordde toen: ‘Anderhalf jaar.’

Anderhalf jaar... een tijdje! En zij, sufferd, had niets gemerkt. Ze had met gesloten ogen rondgelopen. Wat zouden ze om haar gelachen hebben.

‘En al die tijd heb je gezwegen,’ zei ze op vlakke toon.

‘Ik moest wel.’

‘Moest wel? Waarom?’

‘Ik moest mijn studie afmaken.’

‘O, dat is waar ook, jij had mijn geld nodig.’

De man knikte. ‘Ik ben je natuurlijk erg dankbaar, Hes. Jij hebt al die tijd voor me gezorgd en me geld gegeven zodat ik kon studeren. Dat is een prachtig geschenk. Niet veel mensen zouden

je dat nadoen.'

De zalvende woorden kerfden in haar ziel. Ze kreeg de neiging om hem op zijn gezicht te timmeren. 'Ik heb je geld gegeven, omdat ik ervan uitging dat we zouden trouwen, Michiel. Ik was geen bank van lening.'

'Precies, je hebt me het geld gegeven en niet geleend,' zei hij vlug.

Hester keek naar zijn gezicht en het leek alsof ze hem nu pas voor de eerste keer duidelijk zag: de vastbesloten, bijna meedogenloze blik in de ogen, een zweem van een glimlach om de mond, de wijkende kin. Ze kon fluiten naar haar geld, maar dat was niet het ergste. Zijn achterbaksheid was veel moeilijker om te accepteren. Waarom had ze niet naar Christy's waarschuwingen geluisterd?

'Ken ik haar?'

Michiel knikte.

'Wie is het?'

'Frieda Veringa.'

'Nee, niet Frieda Veringa,' fluisterde ze hoofdschuddend. Lieve Frieda met haar ingetogen maniertjes, haar schuchtere oogopslag en haar verlegen piepstemmetje; muisje Frieda, zoals ze vaak werd genoemd, die heel onschuldig de naarste opmerkingen kon maken en dan bijna smekend vroeg: 'Ik heb toch niemand pijn gedaan, hè, want dat is echt niet mijn bedoeling.'

'Frieda heeft mij nodig. Ze is zo weerloos en ik houd van haar. Jij en ik... Dat was nooit wat geworden. Jij bent veel te onafhankelijk. Dat is zo prettig aan Frieda: zij heeft me echt nodig.'

'Jammer dat je daar nu pas achter komt.' Hester voelde een lichte misselijkheid opstijgen en wilde niet meer naar hem luisteren. Hij moest weg. Ze stak haar hand uit. 'De sleutels,' zei ze.

'Die heb ik nog nodig,' protesteerde Michiel hoofdschuddend. 'Morgen haal ik mijn spullen op. Ik heb nu alleen de allernoodzakelijkste dingen ingepakt.'

'De sleutels,' herhaalde Hester met een onaangedaan gezicht.

'Maar mijn spullen...'

‘Je denkt toch niet dat ik iets van jouw spullen zou willen houden?’ onderbrak Hester hem scherp.

‘O... nou, als de zaken er zo voor staan...’ Bijna verontwaardigd haalde hij de sleutels uit zijn jaszak en hij gaf ze haar.

‘Dan ga ik maar. Nogmaals, Hester, het spijt me dat het zo gelopen is. Het tijdstip is ook wat ongelukkig – je hebt je vanavond geweldig geweerd, het dinertje was af – maar aan de andere kant is het ook een opluchting dat ik niet langer verstoppertje hoeft te spelen. Natuurlijk blijf ik je eeuwig dankbaar en dat zeg ik ook namens Frieda.’ Michiel glimlachte en liep weg.

De voetstappen verwijderden zich, een buitendeur sloeg dicht. Ze bevond zich natuurlijk in een nachtmerrie, dacht Hester. Straks zou ze naast Michiel ontwaken. Ze zou hem wakker maken en vertellen over haar bizarre droom en samen zouden ze er smakelijk om lachen.

Maar de rauwe werkelijkheid drong zich aan haar op: hier stond ze aan een vol, smerig aanrecht en ze moest de afwas in haar een-tje wegwerken, omdat haar vriend ervandoor was gegaan. Ze wilde schelden, de smerige troep van het aanrecht vegen, maar in plaats daarvan liet ze nog wat heet water in het sop stromen en ze begon. Bijna mechanisch waste ze af, ze maakte het aanrecht schoon en droog. Daarna haalde ze nog snel een dweil over het natte, vuile deel van de keukenvloer. Vervolgens liep ze naar de woonkamer, zette de stoelen op hun plaats, deed de ramen open om te luchten en ging toen zitten op de bank.

Hier zat ze dan, vernederd tot op het bot, zonder vriend, zonder vooruitzichten op een leuke toekomst. Wat een vreselijke dombo was ze geweest om niet in de gaten te hebben dat Michiel haar al tijdenlang bedroog. Het maakte haar treurig en misselijk tegelijk.

Wat nu? Ze voelde geen slaap, wel vermoeidheid, verslagenheid, onbegrip en verbijstering. Hester kon zich niet voorstellen dat iemand dit werkelijk met haar had uitgehaald. En dat ze de situatie niet meer kon veranderen. Eén ding was zeker: ze wilde Michiel van Wessum nooit meer zien.

Ze stond op en liep met besliste stappen naar de keuken. Daar pakte ze een rol plastic vuilniszakken en ze ging weer terug naar de woonkamer, waar ze bleef staan voor de boekenkast. Een voor een pakte ze de boeken van Michiel eruit en liet ze in een vuilniszak vallen, die ze tot de helft vulde. Daarna bond ze hem dicht en greep de volgende zak. Na de boeken waren de dvd's en cd's aan de beurt. Toen ze met de woonkamer klaar was, waren de slaapkamer en de studeerkamer aan de beurt. Alles wat maar aan Michiel zou kunnen herinneren, verdween in een vuilniszak: de notebook die ze voor hem gekocht had omdat hij die zo nodig had gehad, de USB-sticks met zijn onderzoeken en afstudeerscriptie, zijn lievelingskoffiemok, het belachelijke pijpenrek dat nog van zijn grootvader was geweest, en zelfs zijn smerige wasgoed graaide ze uit de wasmachine en stopte dat bij zijn pakken. Na een uur was ze klaar. Ze keek voor een laatste keer rond of ze iets gemist had. Daarna liep ze naar de gang, ze opende de deur en liep met de eerste lading zakken naar beneden, waar ze de zakken naast de ingang van de flat neergooide. Het was doodstil. Alleen het geluid van haar voetstappen echode zacht over de galerij.

Plotseling klonk een vermanende stem achter haar: 'Morgen wordt hier de vuilnis niet opgehaald.'

Hester draaide zich om en zag een lange jongen staan, waarschijnlijk een student.

'Het is geen vuilnis,' antwoordde ze. 'Dit zijn de spullen van mijn ex-vriend die er vanavond vandoor is gegaan. Hij komt ze morgenochtend ophalen. Ik help hem alvast.'

'Maar iedereen kan deze zakken meenemen,' meende de jongen. 'Ja,' merkte Hester op.

'Is dat soms de bedoeling?' vroeg de jongen lacherig.

Hester knikte. 'Ga je gang,' zei ze. 'In een van de zakken zit een notebook.' Toen draaide ze zich om en ze liep weg.

Terug in haar flat keek ze op haar horloge. Halfdrie. Hier kon ze niet blijven, besloot ze. Ze moest met iemand praten. Christy!

Een halfuur later reed ze op de A27 richting Hilversum. Er was nauwelijks verkeer op de weg. Lag ze maar ergens in bed ver weg in een hutje op de hei met de dekens over haar hoofd getrokken. Weldra reed ze het stille Hilversum binnen. Wat ze altijd al had willen doen: ze nam de kortste weg tegen alle eenrichtingsverkeer in. Even golden geen regels.

Bij het huis van haar zusje en zwager hield ze stil en ze stapte uit. Het buitenlicht ging aan terwijl ze het pad op liep. Toen drukte ze op de deurbel.

Christy werd wakker. Ze keek op haar wekker: kwart voor vier? Ze was ergens wakker van geworden, maar waardoor, vroeg ze zich af.

Plotseling klonk de bel. Ze schrok. Hè, get, wat een rotgeluid midden in de nacht.

‘Pieter, word wakker,’ stootte ze haar echtgenoot aan.

‘Wat is er?’ vroeg hij slaperig.

‘Er wordt gebeld,’ antwoordde Christy.

‘Je droomt,’ meende Pieter Jan, die zich weer omdraaide.

Maar weer was daar het geluid van de deurbel: hard en doordringend.

‘Ik ga wel,’ zei Pieter, die opeens helemaal wakker was.

Ook Christy gleed uit bed en liep achter haar man aan.

Toen Pieter Jan de deur opende, keken ze met verbazing naar het meisje dat voor hen stond.

‘Mag ik binnenkomen?’

‘Hester?’ riep Christy verbaasd uit. ‘Wat doe jij hier? Wat is er aan de hand? Is er iets met Michiel gebeurd?’ Ze greep haar zusje bij de arm en trok haar de gang door naar de woonkamer.

‘Nou, vertel,’ drong Christy aan.

‘Het is uit,’ sprak Hester dof.

‘Wat bedoel je?’

‘Michiel heeft het uitgemaakt.’

‘Nee.’ Christy keek naar het bleke gezicht van haar zusje. Donkere wallen van vermoeidheid lagen onder haar donkerblauwe

ogen die nu wel zwart leken. ‘Hoe kan dat nou? Een paar uur geleden hebben we nog gezellig met elkaar gegeten en was iedereen nog blij. Wat is er...’

‘Vergeet dat gezellige dinertje maar,’ onderbrak Hester haar zuster. ‘Michiel heeft een verhouding met Frieda Veringa, die gisteravond in het academiegebouw steeds in onze buurt was en ik, onnozele stommeling, had niets in de gaten. Nou, zeg het dan,’ zei ze op vermoeide toon tegen haar zusje.

‘Wat moet ik zeggen?’

‘Dat je gelijk had met je waarschuwingen.’

‘Dat verwacht je toch niet echt van mij? En het heeft weinig zin. Wat een ellendeling is die man. En uitgerekend Frieda Veringa. Stille waters hebben inderdaad diepe gronden. Afschuwelijke meid. Hoelang is dit gedoe al aan de gang?’

‘Anderhalf jaar.’

‘Anderhalf jaar? Waarom heeft hij je al die tijd aan het lijntje gehouden?’ riep Christy verontwaardigd uit.

‘Dat is nogal logisch,’ mengde Pieter Jan zich in het gesprek. ‘Vanwege het geld, toch?’

Hester knikte.

‘Ach nee, Hes, werkelijk?’ vroeg Christy. ‘Onfatsoenlijker en gemener kan het niet. Dat geld moet je natuurlijk teruggeisen.’

Hester haalde moedeloos haar schouders op. Dat geld interesseerde haar eigenlijk niet zo veel, maar wat zich achter haar rug om had afgespeeld, was zo vreselijk hard aangekomen. ‘Hij beschouwt het geld als een schenking,’ merkte ze toen op.

‘Zo makkelijk komt hij er niet van af,’ zei Christy fel. ‘Pieter, zeg jij nou ook eens iets. Ze kan toch een advocaat inschakelen?’

‘Een advocaat kost handenvol geld, Chris, en ik ben bang dat het niets uithaalt. Bewijs maar eens dat het geld niet geschonken is.’

‘Maar Hester kan toch uitleggen wat er gebeurd is?’

‘Daar bereikt ze niets mee. Ik denk dat je zusje het geld definitief kwijt is.’

‘Vreselijk oneerlijk. En je hebt nota bene ook nog zijn rottige afstudeerscriptie in behoorlijk Nederlands omgezet, want anders

had hij het vast niet gered. Ik gun hem, ik gun hem...' Christy schudde in onmacht haar hoofd.

Hester haalde moedeloos haar schouders op. 'Het is ook mijn schuld. Als ik hem meer aandacht had geschonken...'

'Nou wordt-ie goed. Je was te goed van vertrouwen, omdat het niet in je hoofd opkwam dat hij zoiets zou doen. Ga jezelf nu als-jeblijft geen verwijten maken,' merkte Christy verontwaardigd op. 'Michiel is een stiekeme kloothommel en het is jammer dat je al die tijd verspild hebt aan die achterbakse man. Voorlopig blijf je hier. Ik maak het bed op in de logeerkamer.'

'Ik kan nu niet slapen,' merkte Hester op.

'Jawel, want je krijgt een heel onschuldig slaaptabletje van mij en omdat je dat spul nooit gebruikt, zul je er vast onmiddellijk op kunnen slapen. Je moet maar even een nachthemd van mij lenen. Dat is natuurlijk veel te groot, maar dat hindert niet. Morgen bel ik de uitgeverij dat je niet kunt komen. Kom.'

Gehoorzaam volgde Hester haar zusje naar de logeerkamer.

Terwijl Christy het bed opmaakte, zei ze aarzelend: 'Begrijp me niet verkeerd. Ik vind het vreselijk wat je overkomen is, maar...' '... jij vindt het ten diepste niet erg,' zei Hester. 'Ik begrijp je wel, Chris. Vanaf het begin vond je hem niets en je hebt gelijk gekregen. Maar mijn hele leven ligt in puin. Wat moet ik nou?' Op eens kwamen de tranen.

Christy sloeg de armen om haar zusje heen en wiegde haar als een baby heen en weer. 'Alles komt goed, lieverd, alles komt goed,' zei ze intussen troostend.

Maar de troostende woorden waren niet aan Hester besteed. Ze hilde hartstochtelijk om het verraad dat haar was aangedaan.

Het slaaptabletje had geholpen: Hester sliep een gat in de dag, maar werd wel met hoofdpijn wakker. De volle omvang van de gebeurtenissen van de afgelopen nacht kwam opeens op haar af. Hoe moest ze in vredesnaam verder met haar leven, vroeg ze zich af. Ze wilde niet meer terug naar de flat die ze zo lang had gedeeld met Michiel, maar bij haar zusje kon ze ook niet blijven.

Het liefst kroop ze als een bal in elkaar met een deken om zich heen, onbereikbaar voor iedereen. Maar nog liever zou ze een rugzak in willen pakken met de allernoodzakelijkste dingen en weg willen lopen, ver weg van Utrecht, ver weg van de mensen, zoiets als een voettocht naar Santiago de Compostella, hoewel je daar natuurlijk ook weer mensen tegenkwam.

Wankelend kwam ze uit bed en ze liep naar de badkamer. Daar keek ze in de spiegel en ze schrok van zichzelf. ‘Wat zie je er goor uit,’ fluisterde ze.

Er klonk een klop op de deur. ‘Hester, zit je hier?’ hoorde ze de stem van Christy.

Hester opende de deur.

‘Kom je naar beneden? Ik heb wat verse bolletjes gehaald en koffiegezet. Voel je je iets beter dan vannacht?’ vroeg Christy terwijl ze haar zusje onderzoekend aankeek. Hester zag er belabberd uit met dat witte gezichtje en die vreugdeloze ogen.

Hester trok een duster van Christy aan en volgde haar zusje naar beneden.

‘Ik heb de uitgeverij voor je gebeld en Adriënne begreep het helemaal. “Laat haar maar de tijd nemen, ze is in al die jaren nog nooit ziek geweest. Ik zorg er wel voor dat iemand anders zolang haar werk overneemt,” zei ze.’

‘Zei ze dat werkelijk?’ vroeg Hester enigszins verbaasd.

‘Ja,’ antwoordde Christy. Dat het gesprek met Adriënne Joustra heel anders was verlopen, hoefde Hester niet te weten.

‘Natuurlijk heb ik begrip voor deze situatie. Iedereen overkomt weleens zoiets,’ had de mooie, magere en vooral ambitieuze bazin van Hester opgemerkt. ‘Maar we zijn bezig met de najaarsaanbieding, dus lang wegblijven zit er niet in. Ze moet zorgen dat twee manuscripten zo snel mogelijk bij de drukker komen. Ik heb nu eenmaal afspraken gemaakt.’

Maar deze opmerkingen hoefde Hester even niet te weten. Volgens Christy heiligde het doel de middelen.

‘Dus... we maken er vandaag een leuke dag van,’ vervolgde ze opgewekt.

Maar Hesters hoofd stond niet naar leuke dagjes.

‘Ik moet naar Utrecht om het een en ander te regelen en wat spullen op te halen,’ merkte ze op.

‘Zal ik meegaan?’ bood Christy aan.

Hester schudde haar hoofd. ‘Ik ga alleen.’

Er was geen vuilniszak meer te bekennen, zag Hester, toen ze haar auto had geparkeerd voor de flat. Met lichte tegenzin liep ze de trappen op naar de galerij. Toen ze bij haar flat kwam, bleef ze verbaasd staan. De ruit van de voordeur was kapot en iemand had er een stuk karton voor gezet, bevestigd met plakband.

Een deur ging open en een buurvrouw kwam naar buiten. ‘Nou meid, jij hebt vanmorgen wat gemist. Je vriendje kwam al heel vroeg langs. Hij was zo verschrikkelijk boos en riep dat je naar buiten moest komen. Het was maar goed dat je er niet was. Toen je niet kwam, begon hij zo hard op de deur te bonken, dat hij met zijn vuist door het raam is gegaan. Iemand heeft de politie gewaarschuwd, omdat hij zo veel lawaai maakte. Ze hebben hem meegenomen en waarschijnlijk naar het ziekenhuis gebracht, want hij bloedde als een rund,’ vertelde ze. Nieuwsgierig keek ze Hester aan. ‘Heb je hem soms aan de kant gezet? Daar kunnen sommige mannen niet goed tegen.’ Haar stem klonk verlekkerd. ‘Het is inderdaad uit,’ zei Hester, die verder niet op de woorden van de vrouw in wilde gaan. Ze keek naar het kapotte raam. ‘Ik zal straks eerst maar eens iemand bellen die het kan herstellen.’ Aan de ene kant voelde het als een lichte genoegdoening dat Michiel zo door het lint was gegaan, maar aan de andere kant moest ze weer zaken regelen waar ze geen zin in had, zeker nu niet.

Binnen was alles zoals ze het achtergelaten had. Ze pakte haar smartphone, zocht een glazeniersbedrijf op en maakte een afspraak voor diezelfde middag.

Daarna checkte ze haar mail. Er waren alleen maar een paar berichten van de uitgeverij, die ze vluchtig las. Daarna klikte ze Facebook aan. Zo op het oog weinig nieuws. Langzaam scrolde

ze de cursor naar beneden.

Plotseling hield ze haar adem in: daar was de foto van Michiel en een lang bericht. Het was één lofzang op de nieuwe liefde die in zijn leven was verschenen.

Hoe durfde hij, dacht Hester bijna lamgeslagen, zo schaamteloos. Wat een diepe vernedering. Had hij dan niet een paar weken extra kunnen wachten? Was hij dan alles vergeten en telde ze zo weinig mee? Het leek wel of hij haar haatte.

Als verdoofd deed ze haar smartphone uit en ze pakte haar spullen bij elkaar. Ze had nooit verwacht dat mensen zo rücksichtslos een ander pijn konden doen.

HOOFDSTUK 2

Het ging niet goed met Hester, merkte Christy. Bezorgd keek ze naar haar zusje, die lusteloos voor zich uit staaarde. En Hester was veranderd. Op haar altijd zo open gezicht lag nu een trek van gereserveerdheid; een trek van: kan ik wel geloven wat je zegt? Nog steeds had ze donkere wallen onder haar ogen.

Het was een week geleden sinds Michiel de relatie met Hester had verbroken. Hesters ex-vriend had nog het lef gehad om Hester een nota te sturen voor de schade die ze hem had toegebracht door zijn spullen buiten bij de ingang van de flat te zetten. Spullen die uiteindelijk door Hester zelf betaald waren. Zelfs Pieter Jan, die in zijn praktijk van psycholoog al veel had meegemaakt, was toch even van zijn stuk gebracht.

‘Elke traan die je om hem vergoten hebt, is er één te veel,’ zei hij tegen zijn schoonzusje.

‘Pieker je ergens over?’ vroeg Christy voorzichtig.

‘Het is vreemd,’ zei Hester met een ijle stem. ‘Hoewel ik hem haat om wat hij me heeft aangedaan, kan ik nog steeds naar hem verlangen. Dan droom ik dat ik naast hem wandel door het park. Alles is goed, want we houden van elkaar. Maar als ik dan wakker word, weet ik dat dat nooit zal gebeuren, ik bedoel: dat hij terugkomt en zegt dat het hem spijt en dat hij nog steeds van me houdt. Natuurlijk wil ik hem niet meer terug, maar dat ik nog steeds zijn aanwezigheid mis... Ik kan mezelf er wel om slaan.’

‘Hes, toe nou, pijnig jezelf niet zo. Het is zo normaal wat er gebeurt. Jij hebt al die tijd van hem gehouden en hem vertrouwd. Dan kun je in gedachten toch niet zomaar omschakelen om hem

nu te verafschuwen? Dat vraagt tijd. Inderdaad, het kan niet meer goed komen tussen jullie, want wat die lammeling heeft uitgehaald, is onvergeeflijk. Voortaan moet je met een wijde boog om hem heen lopen als je hem per ongeluk ziet. Bewust iemand in de waan laten dat je van die persoon houdt en dat alleen maar vanwege het geld... Dat gaat nog steeds boven mijn pet.'

'Morgen ga ik weer aan het werk. Pieter Jan heeft gelijk: werken betekent afleiding. Wel zal ik proberen of ik met iemand anders van flat kan ruilen, want in deze wil ik niet langer wonen.'

'Kun je echt wel werken?' vroeg Christy bedenkelijk. 'Het lijkt me zo moeilijk om je te moeten concentreren op een manuscript, terwijl je hoofd er niet naar staat. Waarom neem je er niet nog een week bij en pak je daarna de draad weer op.'

'Misschien heb je wel gelijk.'

Christy liep naar de voordeur en raapte de post van de deurmat op. Haastig vingerde ze erdoorheen en ze pakte een bleekgroen enveloppe uit het stapeltje. Een smalle rand van zachtroze en witte bloemetjes sierde de bovenkant.

Ze liep door de woonkamer naar het terras waar Hester met gesloten ogen in een rieten tuinstoel zat. Christy ritste de envelop open en haalde er een geboortekaartje uit.

'Wat leuk,' mompelde ze voor zich uit.

'Wat is er leuk?' vroeg Hester zonder haar ogen te openen.

'Ik heb hier het geboortekaartje van Jon David Bentinck, zoon van Lunia en Oscar Bentinck,' antwoordde Christy.

'Ken ik die mensen?' wilde Hester weten. Ze opende haar ogen en draaide zich half om.

'Ja. Oscar is een vriend van Pieter Jan. Verleden jaar is hij getrouwd met een meisje uit Landsend, die daar een souvenir-winkeltje runde. Leuke meid. En nu hebben ze dan een zoon. Wat zal Oscar blij zijn. Hij heeft praktisch geen familie.'

'Gaan jullie ernaartoe?'

'Pieter heeft het nogal druk. Die kan er niet zomaar een dag tus-

senuit breken. Als ik de kinderen nu bij mijn schoonouders stal... Heb jij geen zin om mee te rijden naar het hoge Noorden?’

‘Ik ken die mensen niet,’ hield Hester hoofdschuddend de boot af.

‘Dan stel ik je toch voor? Ze begrijpen echt wel dat ik dat stuk niet helemaal in m’n eentje ga rijden. En dan ben jij er meteen even helemaal uit. Het is een ontzettend leuk stadje. Pieter en ik zijn er al een paar keer geweest. Het ligt bijna tegen de grens van Ostfriesland aan en er zijn kliffen.’

‘Kan ik dat wel maken tegenover Adriënne?’

‘Dat dacht ik wel, hoor. Verandering van omgeving doet soms wonderen. Des te eerder ben je weer aan het werk.’

Hester glimlachte mat. Ach, waarom ook niet. Al zou ze ontslagen worden, het interesseerde haar toch niet. Misschien nam ze zelf wel ontslag, want veel zin had ze niet meer in haar werk. Iets met haar handen doen, leek haar wel wat.

‘Volgende week donderdag, is dat een optie? Het is nogal een eind rijden. Wat vind je van het idee om een nacht over te blijven? Gewoon een hotelletje boeken. De ene dag heen en de andere dag terug.’

Hester knikte. Wat afwisseling kon geen kwaad. Kon ze haar gedachten maar stilzetten, maar haar hoofd leek wel een molen waarvan de wieken niet vastgezet konden worden. Waar was het misgegaan? Waarom was ze zo blind en zo ontzettend naïef geweest? Er hadden natuurlijk meer mensen geweten van Michiels ontrouw, waarom hadden die gezwegen? Maar zou ze hen dan geloofd hebben als ze het haar hadden verteld? Hoe kon ze ooit nog haar zelfrespect terugkrijgen na deze affaire?

Haar gedachten werden verstoord door het geluid van haar smartphone. Het was Adriënne, die verontwaardigd vroeg wanneer ze op haar werk verscheen. Een dag verzuim was redelijk, maar een week...

‘Je zei toch dat ik de tijd mocht nemen en dat je iemand anders had ingehuurd?’ vroeg Hester verbijsterd.

‘Welnee, ik heb je zuster verteld dat iedereen weleens onaange-

name dingen in zijn leven tegenkwam, maar dat die niet een reden mochten zijn om zomaar te verzuimen. Gelukkig doet je vervangster het goed, maar ik kan niet langer wachten op de twee manuscripten die jij zou nakijken. Ik geef je drie dagen en dan moeten ze op mijn bureau liggen. Veel werk zal het niet zijn, want er zijn al verschillende correcties overheen geweest.'

'Ik zal zorgen dat je ze zo spoedig mogelijk krijgt,' beloofde Hester.

'Mocht je daarna nog langer weg willen blijven, dan neem je je vakantiedagen maar op,' sloot Adriënne het gesprek af.

Hester keek haar zusje aan. 'Dat was mijn bazin. Wat kun jij liegen, Chris. Ze was boos dat ik nog niet op de uitgeverij was verschenen.'

'Heb jij ooit een dag verzuimd? Jouw collega Rita is om de haverklap ziek en dat mag wel?'

'Dat zijn mijn zaken niet,' ging Hester tegen haar zusje in. 'Ik zal die manuscripten zo snel mogelijk nakijken en dan neem ik een week vrij. Adriënne heeft gelijk: iedereen overkomt narigheid, maar dat is nog geen reden om te verzuimen. Er zijn ergere dingen dan verbroken relaties.' Ze haalde haar schouders op.

Het werd hard werken. Hester moest alle zeilen bijzetten om geconcentreerd de manuscripten na te kijken, maar de krachtsinspanning lukte. Toen ze het werk op de uitgeverij inleverde, kondigde Hester meteen aan dat ze een week vrij nam.

De volgende dag reden ze al vroeg Hilversum uit. Pieter Jan zou zich over de kinderen ontfermen en ervoor zorgen dat zijn ouders overdag zouden oppassen.

'Ga nu maar,' drong hij er bij Christy op aan. 'Ik red het heus wel. Vergeet niet te tanken, want het is een behoorlijk eind rijden.'

Hoewel het nog vroeg was, stond het verkeer aan de andere kant van de snelweg al stil. 'Ik ben blij dat ik niet elke dag in een file hoef te staan,' merkte Christy op. 'Ik zou er stapelgek van worden.'

Na een verbroken relatie vertrekt Hester Taminio naar Landsend. Ze gaat daar werken voor de beroemde schrijver Alexander Hagoort. Alexander, ontdekt ze al snel, is een onvoorspelbaar type: het ene moment de vriendelijkheid zelf, het volgende ontzettend bot en kortaf. Hester kan het niet helpen dat ze toch een beetje van hem onder de indruk raakt.

Alexander woont in het afgelegen Huis op de Kliffen, een met geheimen omgeven gebouw. Een van de grootste mysteries is de verdwijning van Alexanders moeder. Wanneer Alexander voor een korte vakantie naar Zweden vertrekt, vraagt hij Hester of ze de zolder wil opruimen, omdat hij definitief een streep wil zetten onder zijn verleden. Dan ontdekt Hester een bruidskist met een dubbele bodem, waarin de dagboekschriften van Alexanders moeder verborgen liggen.

Deze hartverwarmende roman neemt je opnieuw mee naar Landsend, het decor van *Dochter van de maan*. Reina Crispijn weet die plek en de mensen zo te beschrijven dat je je in een sprookjeswereld waant.

'Landsend blijkt fictief. Dat is jammer, ik had er graag heen gewild.' *Kims leeshoekje*

Z&K

ISBN 978-94 0190 341 7 NUR 340

www.zomerenkeuning.nl